

Det Samfundsvidenskabelige Fakultet	OMPRØVE, august 2015
Juridisk kandidateksamen	Ordning:
Del/delprøve/fase: 2. år af bacheloruddannelsen	
Fag: Forvaltningsret	
Opgavetype: AO	
Antal sider i opgavesættet (incl. forsiden): 5	
Eksamensdag: Onsdag den 5. august 2015 kl. 9.00 – 14.00	
Eksamenslokale:	
Tilladte medbragte hjælpemidler: Alle - herunder batteridrevet PC som opslagsværk og internetadgang	
Materiale der udleveres til eksaminanden: Intet ud over opgaveteksten	

(Det bemærkes, at der ikke foretages opgavegennemgang)

AO 1

Isby er en mindre landkommune, hvor befolkningstallet er faldende, idet der hvert år det seneste årti er borgere og virksomheder, som er flyttet fra kommunen. I kommunalbestyrelsen er der enighed om, at der bør gøres noget for at tiltrække og fastholde beboere og virksomheder i kommunen.

Et flertal bestående af Lokallisten (der har 7 medlemmer i byrådet) og Alternativlisten (der har 5 medlemmer i byrådet, herunder kommunens borgmester) vedtager i april 2015, at alle virksomheder og borgere, der overvejer at flytte til kommunen, kan få tilbud om at købe en byggegrund for 200 kr. pr. kvadratmeter på betingelse af, at vedkommende senest 1 år efter købet af grunden indgår en entreprisekontrakt på mindst 1 mio. kr. om at opføre en bygning på grunden med en lokal entreprenørvirksomhed, dvs. en virksomhed, som drives med hjemsted i kommunen. Det sidste krav stilles for at sikre beskæftigelsen i håndværksbranchen og sætte gang i den private økonomi i kommunen. Flertallets beslutning omfatter 14 grunde forskellige steder i kommunen på mellem 1.000 og 20.000 kvadratmeter. Tilbuddet skal offentliggøres på kommunens hjemmeside den 1. september 2015.

Et mindretal bestående af Fælleslisten (der har 5 medlemmer i byrådet) stemmer imod, da mindretallet mener, at det er en dårlig idé at sælge byggegrunde for 200 kr. pr. kvadratmeter, fordi kostprisen såvel som markedsprisen – ubestridt – vil være mindst 250 kr. pr. kvadratmeter. Mindretallet mener, at medlemmerne af flertallet skal holdes personligt ansvarlige for kommunens tab. Desuden mener dette mindretal, at forslaget sender "forkerte signaler", da forslaget kan komme et af byrådets medlemmer – den arbejdsløse murersvend Christen Christensen fra Lokallisten – til gode. Christen Christensen udtaler under mødet, at han synes, at forslaget er godt, men undlader at stemme, da der ikke skal rejses tvivl om, at forslaget ikke er motiveret af hans personlige interesser.

Enevoldsen Entreprenørfirma A/S, der er hjemmehørende i nabokommunen, sender umiddelbart efter, at forslaget er vedtaget, et brev til Statsforvaltningen, hvori selskabet spørger, om det er i overensstemmelse med god forvaltningsskik, at Isby Kommune på den beskrevne måde begunstiger virksomheder, der har hjemsted i kommunen.

Borgmesteren synes, at der skal tages flere initiativer for at øge befolkningstallet. Han får derfor den idé, at kommunen skal støtte det lokale ishockeyhold "The Icebears" – ved at påtage sig at finansiere, at holdet kan ansætte den internationalt kendte islandske ishockeystjerne Bjørn Bjørnurson som træner. Derved vil flere få kendskab til Isby på landsplan.

Borgmesteren forhandler derfor en kontrakt på plads med direktøren for Isby Icehockey A/S – der er en professionel klub, hvor spillerne på "The Icebears" er ansat. Efter foreningens vedtægter skal overskuddet udbetales til aktionærene, som er private investorer. Ifølge kontrakten skal kommunen betale op til 2 mio. kr. årligt hvert år, hvor Bjørnurson er ansat som træner af Isby Icehockey A/S, dog maksimalt et beløb svarende til den løn, som selskabet rent faktisk betaler Bjørnurson i maksimalt 5 år. Kontrakten er fra kommunens side betinget af, at et flertal i byrådet stemmer for aftalen.

Isby Icehockey A/S's advokat advarer i den forbindelse Isby Icehockey A/S om, at aftalen efter hans vurdering kan være i strid med kommunalfuldmagtsreglerne. Kommunens advokat er enig heri, men direktøren for Isby Icehockey A/S og borgmesteren er enige om, at "jurister" ikke må stå i vejen for udviklingen i kommunen. Direktøren Isby Icehockey A/S gør borgmesteren opmærksom på, at Bjørnurson vistnok ligger i forhandlinger med et canadisk hold om en flerårig kontrakt, og at det derfor er vigtigt, at man handler hurtigt for at få en aftale i stand.

Samme aften er der byrådsmøde, og da man er færdig med at behandle de sager, der fremgår af den udsendte dagsorden, kan borgmesteren fortælle om "den helt enestående mulighed, som kommunen har fået for at markedsføre Isby Kommune som hjemsted for landets snart bedste ishockeyhold." Da det haster med at få kontrakten i stand, fremsætter han forslag om, at kommunalbestyrelsen straks vedtager at indgå kontrakten, som han sørger for, at alle får omdelt en kopi af.

Borgmesteren gennemgår udførligt kontrakten, men nævner ikke noget om forholdet til kommunalfuldmagtsreglerne. Et af medlemmerne af Fælleslisten får under gennemgangen af kontrakten en sms om, at hans datter er blevet indlagt på hospitalet efter en trafikulykke og forlader mødet.

Dorte Davidsen, der er byrådsmedlem for Lokallisten, mener, at forslaget på urimelig måde begunstiger en bestemt sportsgren, og i øvrigt mener hun ikke, at det er rimeligt at fremsætte et så principielt beslutningsforslag uden varsel. Hun – og de øvrige medlemmer af Lokallisten – udvander i protest mod forslaget. Herefter vedtager et flertal bestående af Alternativlistens 5 byrådsmedlemmer forslaget. De 4 medlemmer af Fælleslisten, der stadig er til stede, undlader at stemme, idet de ikke synes, at de har haft tid nok til at læse kontrakten.

Næste morgen mødes borgmesteren og direktøren for Isby Icehockey A/S for at skrive kontrakten under. Kommunaldirektøren mener, at der kan rejses tvivl om lovligheden af kommunalbestyrelsens vedtagelse, men borgmesteren siger, at "så er det jo godt, at jeg kan handle på egen hånd i hastesager".

Samme dag sender Dorte Davidsen et brev til Statsforvaltningen, hvori hun klager over byrådets beslutning.

Der ønskes en begrundet stillingtagen til de forvaltningsretlige problemstillinger, som ovenstående hændelsesforløb giver anledning til, herunder hvorledes Statsforvaltningen bør reagere i anledning af henvendelserne fra henholdsvis Enevoldsen Entreprenørfirma A/S og Dorte Davidsen.

Det bemærkes, at det ved besvarelsen skal lægges til grund, at den bekendtgørelse, der er udstedt i medfør af kommunestyrelseslovens § 68, stk. 1, 2. pkt., om undtagelse af visse salg fra reglen i § 68, stk. 1, 1. pkt. ikke omfatter situationer som omhandlet i opgaven.

AO 2

Den svært overvægtige og midlertidigt arbejdsløse Arne Arnesen (AA), der efter en sundhedsfaglig vurdering foretaget af sygehuslægen var skrevet på venteliste til operation af sit venstre knæ på et offentligt sygehus, fik ved henvendelse til regionens patientkontor den 20. februar 2015 at vide, at han måtte påregne en ventetid på ca. 2 måneder. AA boede alene med sine to børn på henholdsvis 3 og 6 år. Knæskaden betød, at han ikke selv kunne varetage pasningen af børnene, og han havde indtil henvisningstidspunktet fået støtte af familie og venner. Disse havde imidlertid ikke mulighed for at hjælpe længere, så det kunne blive nødvendigt at anbringe børnene i en plejefamilie, indtil knæet var opereret. Da AA gennem den yngste søns børnehave var blevet gjort bekendt med, at bopælskommunen efter loven kunne afholde udgifter til operationen på et privat sygehus, ringede han den 23. februar 2015 til sin tidligere skolekammerat, Bente Boysen (BB), der var sagsbehandler i kommunens sociale afdeling, for at høre nærmere om denne mulighed. BB udviste stor forståelse for AA's vanskelige situation, men sagde, at kommunen desværre ikke kunne hjælpe, da kommunalbestyrelsen netop havde truffet beslutning om, at alene erhvervsaktive, der fik sygedagpenge, kunne komme i betragtning til at blive behandlet på kommunens regning.

AA, der ikke kunne forstå, at han på grund af sin midlertidige arbejdsløshed var afskåret fra at få udgifter til behandling i det private sygehusvæsen betalt af kommunen, til trods for at han ikke selv var i stand til at passe sine børn, rettede den 24. februar 2015 henvendelse til retshjælpen for at få nærmere besked om mulighederne efter loven. Der drøftede han sagen med stud.jur. Caroline Christensen (CC), som fortalte AA, at kommunen efter loven kunne træffe beslutning om at afholde udgifter til behandling på et privat sygehus, når sociale hensyn taler for det. Afgørende i denne forbindelse er – oplyste CC - ventetidens sociale konsekvenser, f.eks. i form af massivt plejebehov, afbrudt erhvervsaktivitet, problemer med pasning af pårørende m.v.

CC forklarede også, at der var mulighed for at anke afgørelser truffet af kommunen til Det Regionale Nævn for så vidt angår retlige spørgsmål. Nævnet bestod af en formand, som var jurist, og to beskikkede medlemmer udpeget af socialministeren efter indstilling fra henholdsvis Kommunernes Landsforening og Danske Handicaporganisationer. Ankefristen var 4 uger fra den dato, hvor klageren havde fået meddelelse om afgørelsen, og klageberettiget var enhver med væsentlig, individuel interesse i sagen.

AA ville gerne vide, om det efter loven var lovligt at forbeholde støtte for erhvervsaktive og i benægtende fald, om den besked, som BB havde givet til AA telefonisk, kunne påklages til Det Regionale Nævn. Stud.jur. CC kunne ikke umiddelbart give et klart svar på dette, men lovede at undersøge spørgsmålet og vende tilbage hurtigst muligt. Hun rådede samtidig AA til straks at indsende en skriftlig ansøgning til kommunen.

Den skriftlige ansøgning blev modtaget af kommunen den 26. februar 2015. Heri redegjorde AA for de faktiske forhold og anmodede kommunen om at afholde udgifter til knæbehandling på et privat sygehus. Endvidere bad han under hensyn til den akutte situation, som han selv og børnene befandt sig i, kommunen om at fremskynde afgørelsen mest muligt. Da AA på trods af flere skriftlige rykkere efter 4 uger stadig ikke havde hørt noget fra kommunen, rettede han igen henvendelse til retshjælpen og bad stud.jur. CC om at oplyse, hvorvidt han havde mulighed for at påklage kommunens manglende svar. Da CC var i tvivl om dette, skrev AA endnu engang til kommunen.

Den 30. marts 2015 modtog AA et brev fra kommunen dateret den 27. marts, hvori der stod: "Vi har behandlet din ansøgning om at få udgifterne til din knæoperation afholdt af kommunen. Som du allerede har modtaget besked om, har kommunalbestyrelsen truffet beslutning om kun at afholde udgifter til erhvervsaktive. Da du for tiden har valgt at stå uden for arbejdsmarkedet, kan du ikke komme i betragtning efter lovbestemmelsen, som vi til din orientering har optrykt nedenfor sammen med klagevejledningen." AA påklagede straks denne

afgørelse til Det Regionale Nævn, som hjemviste sagen til fornyet behandling hos kommunen.

Den 10. april 2015 modtog AA dette brev fra kommunen: "I lyset af Det Regionale Nævns afgørelse har vi igen behandlet din sag. Kommunen er nu i princippet indstillet på at betale for din operation, selvom du er arbejdsløs. Dette kræver imidlertid, at du forinden smider 10 af dine mange overflødige kilo, da operationen ellers er nytteløs. Det burde ikke tage lang tid for dig, det kræver bare, at du erstatter chips og sodavand med normal kost. Enhver ved jo, at chips og sodavand feder, og at fede mennesker får dårlige knæ. Klagevejledning er vedlagt." Brevet var dateret den 9. april.

Samme dag blev AA ringet op af en lægesekretær fra det sygehus, hvortil han oprindeligt var henvist af sin læge. Lægesekretæren oplyste, at man havde fået et afbud og derfor kunne tilbyde at operere AA allerede den 13. april 2015. Dette tilbud takkede AA ja til. På grund af komplikationer blev AA først udskrevet den 13. maj s.å. Da han fortsat var utilfreds med kommunens seneste afgørelse, påklagede han samme dag afgørelsen til Det Regionale Nævn. I klageskrivelsen anførte han, at han var blevet opereret den 13. april, men først nu var blevet udskrevet på grund af tilstødte komplikationer. Til støtte for sin klage fremførte han, at kommunen måtte være afskåret fra at stille betingelser, og at kommunen i hvert fald ikke kunne stille betingelser af den nævnte karakter. Endvidere anførte han, at kommunens afgørelse i sin form var nedladende. Den 29. maj 2015 modtog AA nævnets afgørelse. Heraf fremgik det, at nævnet på grund af manglende lægefaglig sagkundskab ikke kunne tage stilling til indsigelserne vedrørende de til afgørelsen knyttede betingelser, og at nævnet ikke havde mulighed for at tage stilling til tonen i kommunens breve.

AA rettede endnu engang henvendelse til stud.jur. CC for at høre hendes mening om nævnets afgørelse og for at få at vide, om der var andre klagemuligheder.

Der ønskes en begrundet stillingtagen til de forvaltningsretlige problemstillinger, som ovenstående hændelsesforløb giver anledning til.

Det bemærkes, at Det Regionale Nævn er konstrueret til lejligheden.